Mizah

Beyaz Esirler

Dünya Kızı — Hür Amerika'ya bağlıyım!

FIKRALAR

Melek yapma san'atı

Dr. . . . . ile P. P. T. Hukuk müşavirliği şefi Hâfi Alpman bir münakaşaya dalmışlardı.

Doktor bir aralık:

— Vallahi, ne dersen de, dostum, dedi. Şu muhakkak ki siz hukukcular insanları hiçbir şekilde Melek yapamazsınız.

Hâfi derhal cevap verdi:

— O muhakkak, doktorcuğum. İnsanları Melek haline getirip uçurmak sizin san'atınızdır.

Tenzilât

Bir yeni zengin, evinde konser vermeğe hevesetmişti. Müzeyyen Senar'ı buldu. Konuştular, pazarlık etmeğe başladılar. Müzeyyen Senar:

— Bu konser için beşyüz lira isterim, dedi.

Yeni zengin:

— Pekâlâ, dedi. Kabul. Fakat bir şartla: Misafirlerimle konuşmayacaksınız.

O zaman Müzeyyen:

— Ya? Dedi. Öyleyse üçyüz liraya da razı olurum.

İhtiyat

Neyzen Tevfik, bir arkadaşının verdiği rakı ziyafetindeydi. Toplantının tam ortasında herkes kadeh tokuşturup sohbet ederken o kalktı, her birine ayrı ayrı selâm vererek:

— Allahaısmarladık, dedi.

Arkadaşı hemen atıldı:

— Aman, üstadım dedi. Daha erken, nereye gidiyorsunuz?

Neyzen:

— Hayır, diye cevap verdi. Daha gitmiyorum amma, henüz kendimdeyken herkese Allahaısmarladık diyeyim de sonra kimsenin hatırı kalmasın.

İlk seyahat

İhtiyar kadın, ilk defa olarak taksiye binmiş, şehrin kalabalık sokaklarından kendisini yıldırım sür'atiyle geçirmekte olan şoförü seyrediyordu.

Fakat şoförün ikide bir sol elini direksiyondan ayırarak pencereden dışarı çıkarması, bilhassa dikkatini çekiyordu.

Şoför, sokakları döneceği sırada arkadaki otomobillere yavaşlaması için verdiği bir işaret, üçüncü defa tekrarlamıştı ki, ihtiyar kadın daha fazla dayanamadı:

— Oğlum, dedi... Sen önündeki işine bak... Yağmur yağdığı zaman ben sana haber veririm.

Tefsir

Abdülhak Hamid'in «Eşber»inde, Büyük İskender'in şiddetli sözleri karşısında Aristo şu cevabı verir:

«Mucip ne hakarete apansız,

Tarihi yazan benim, yapan siz.»

Bir mecliste, «apansız» kelimesi ile «siz» kelimesinin bir birine kafiye olamıyacağı söyleniyordu. Edebiyat muallimlerimizden Hıfzı Tevfik itiraz etti:

— Abdülhak Hamid'in hakkı var, dedi. Aristo Rum şivesi ile konuştuğuna göre ilk kelimeyi «apansız» şeklinde talâffuz etmiştir.

Servet

Alın teri ile çalışıp nasıl kazandığını anlatıyordu:

— Bundan yirmi sene evvel on beş lira ile işe başladım. Bugün on bin liralık bir adamım. Bütün bu servetimi azim, sebat, say ve gayret, dürüstlük ve namusuma borçluyum. Yalnız, babamdan da dokuz bin dokuz yüz seksen beş lira kaldı.

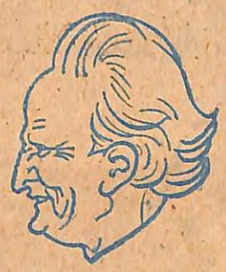

Hangisi

«Palaz» müstear ismiyle mecmuamıza yazı yazan muharrir arkadaşımız Doğan Nadi, Çallı İbrahim'le beraber bir lokantaya gitmişlerdi.

Başka bir masada oturan Murad Sertoğlu, yanındaki karısını dürttü:

— Bizim, ee dost, dedi. Karşıdalar. Haydi yanlarına gidelim de samimi arkadaşım Çallı İbrahim'in nüktelerini dinleyelim.

Masaya yaklaştılar. Doğan'la Çallı, Murad'ı ve refikasını nezaketle karşıladılar, yer gösterdiler. Konuşmaya başladıkları sırada Çallı Murad'a:

— Azizim Şevket Rado, dedi. Geçen günü yazdığın makale ne lâtifti!

Murad kızardı, Doğan şaşırdı, fakat Çallı sözlerine devam etti:

— Yaşa Şevket Rado! Bravo Şevket Rado! Aferin Şevket Rado!

Az sonra Murad'la karısı masadan kalktılar. Doğan:

— Yahu Çallı, dedi. Arkadaşımıza ayıboldu. Mütemadiyen «Şevket Rado, Şevket Rado!» dedin. Halbuki o, Murad Sertoğlu'dur.

Çallı hayret etti:

— Ya, dedi. Peki öyleyse Şevket Rado kimdir?

İdamdan beter

Amerika'da bir katili elektrik sandalyesine götürmüşlerdi. Fakat biraz acele davranmış olacaklar ki idam için kararlaştırılan saate daha on dakika vardı. Rahip mahkûma dönerek:

— Daha on dakikanız var, dedi. Eğer bir vasiyette bulunacaksanız buyurun. Karınız da burada. Belki ona bir söyliyeceğiniz vardır.

Mahkûm söyleyecek birşey olmadığını bildirdi.

Bunun üzerine, mahkûmun yanında bulunan karısı:

— Madem daha on dakika var, dedi. Ben biraz konuşmak isterim.

Kadın tam söze başlamak üzereydi, kocası itiraz etti:

— Hayır, dedi. Karımın konuşmasına razı değilim. Çünkü ben idama mahkûm oldum, işkenceye değil.

Sert koca

İki kılıbık koca kendilerini medhetmekle meşguldüler. Biri:

— Karım benim her dediğimi yapar, dedi. Yalnız, ben de daima onun yapabileceği şeyleri isterim.

Öteki güldü:

— Ona kılıbıklık derler, azizim. Sen bir de beni gör. Karım benim her dediğimi yapar. Yalnız, söyleyişini bilmeli. Meselâ, «git bakkaldan ekmek al» demem de, «beni bakkala ekmek almaya göndersene, be karı!» diye bağırırım, hemen dediğimi yapar.

Zamane

Annesi çocuğunu paylıyordu:

— Bu ne hal, oğlum! yüzün gözün reçel içinde. Ben yüzümü böyle boyasam ne derler bana?

Çocuğun cevabı hazırdı:

— Ne diyecekler! baloya gidiyor derler anne!

SAYI: 19 CİLT: 1 Fiatı 15 kuruştur 15 KASIM 1946

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Zımpara...

Dükkâna giren bir müşteri acemi çırağa sormuş :

— Urfa yağı var mı ?

Çırak kestirme bir cevap vermiş :

— Yok !

Müşteri ters yüzüne dönmüş ve dükkândan dışarı çıkmış.

Bu hale dikkat eden ustası, çırağı çağırmış :

— Oğlum, demiş. Şayet bu meslekte kalmak, bakkallıktan ekmek yemek istiyorsan, bu işin inceliklerini öğrenmek mecburiyetindesin. Meselâ, bu gelen müşteriye sen : « Efendim, bizde Urfa yağı yok, fakat Tırabzon yağı var, gayet nefistir. Hattâ karşıdaki apartmanda oturanlar bir miktar almışlardı, o kadar memnun kalmışlar ki, hemen beş kilo daha aldılar. » deseydin, hem o müşteri kaçmaz, hem biz kâr ederdik !

Bu sözler, acemi çırağın kulağına küpe olmuş. O günden sonra dükkâna gelen hiç bir müşteri boş elle geri dönmemiş. Meselâ, biri şeker fasulyesi istiyor da, dükkânda yok mu ? Çırakda cevap hazır :

— Efendim, bizde şeker fasülyesi yok amma, bir horoz fasülyesi var ki sormayın.

Bu, lâf bülbülü haline gelen çırakla bir müşteri arasında birgün şöyle bir konuşma geçer :

— Oğlum tuvalet kâğıdı var mı ?

Mevcudu kalmamış. Çırak ne yapsın ?

— Hayır efendim, bizde tuvalet kâğıdı yok amma, zımpara kâğıdı var. Geçen gün ustam kullandı dehşetli memnun kaldı !

Şu koca harp yılları içinde fiat yükselişleri, kara borsa dalavereleri, geçim sıkıntıları, yaşamak zorlukları, başını sokacak ev bulamama azapları karşısında millet feryad ettikçe, Allaha şükür daima bir makes buldu : Komisyonlar toplandı, raporlar yazıldı, kararlar alındı, tatbikata geçildi, bir takım tavsiyeler yapıldı, fakat hepsi acemi çırağın tuvalet kâğıdı yerine zımpara kâğıdını medh etmesinden daha faydalı olmadı; yani bir işe yaramadı.

Mizahçı

İpin ucu kaçtıktan sonra :

Halk — Yeter artık yahu, siz attıkça balon yükseliyor !

ZURNADA PEŞREV

Sekiz sene sonra

o

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Atatürkün Ölümü.. Aradan geçen koca sekiz yıl..

Gün görmüş, Balkan harbından millî mücadelesine kadar bir sürü harbın içinde, bir sürü ölüyle kucak kucağa yaşamış, bu vatanın kuruluşuna alnının teriyle, damarlarının kanıyla hizmet etmiş bir vatandaş, kup kuru gözlerini bir biçak sertliğiyle gözlerime dikiyor :

— Mıstafa Kemalin mezarı nerde ?

diye soruyor. Amma da garip sual..

— Nerde olacak Ankarada Etnoğrafya müzesinde. Muvakkat kabrinde..

Hiç bir mânâ ifade etmeyen kup kuru, rüzgârsız bir kış gününün ilikleri donduran soğukluğuyla kaplı gözleri birden canlanıyor, alevleniyor, parlıyor :

— Etnoğrafya müzesinde, muvakkat kabrinde mi ?

Derin bir sükût..

— Muvakkat kabrinde ha ? Aradan tam sekiz sene geçtiğini hatırlıyor musun ? Sekiz sene..

Yüzünde acaip bir kımıldama var : gülüyor mu, gülmüyor mu belli değil..

— Bir kerre düşün, diyor. Şu sekiz sene içinde neler oldu. Almanya Çekoslovakyayı aldı.Fransayı yere serdi, İngiliz adalarını bombaladı, Balkanları baştan başa eline geçirdi, Rusyaya girdi, Kafkaslarda at oynattı, Amerika harba karıştı, Stalingrad bozgunu oldu, Ruzvelt öldü, Müttefikler Avrupaya çıktılar, biz karneyle ekmek, fişle kaput bezi, kara borsadan ilâç aldık. Müttefikler ilerlediler, Musolini makineli tüfek kurşunlarıyla yere serildi, Hitler intihar etti, Almanya işgal altına alındı ; üçler, beşler, yediler konferansı oldu, harp suçluları asıldı. Ve Atatürk bütün bunların oluşundan çok evvel hayata gözlerini yumdu. Demek hâlâ muvakkat kabrinde ha ?! Peki biz ne yaptık ?

Hoppala. Böyle sual mi olur ?

— Babacığım, dedim. Daha ne yapalım ? Bir kerre harba girmedik.

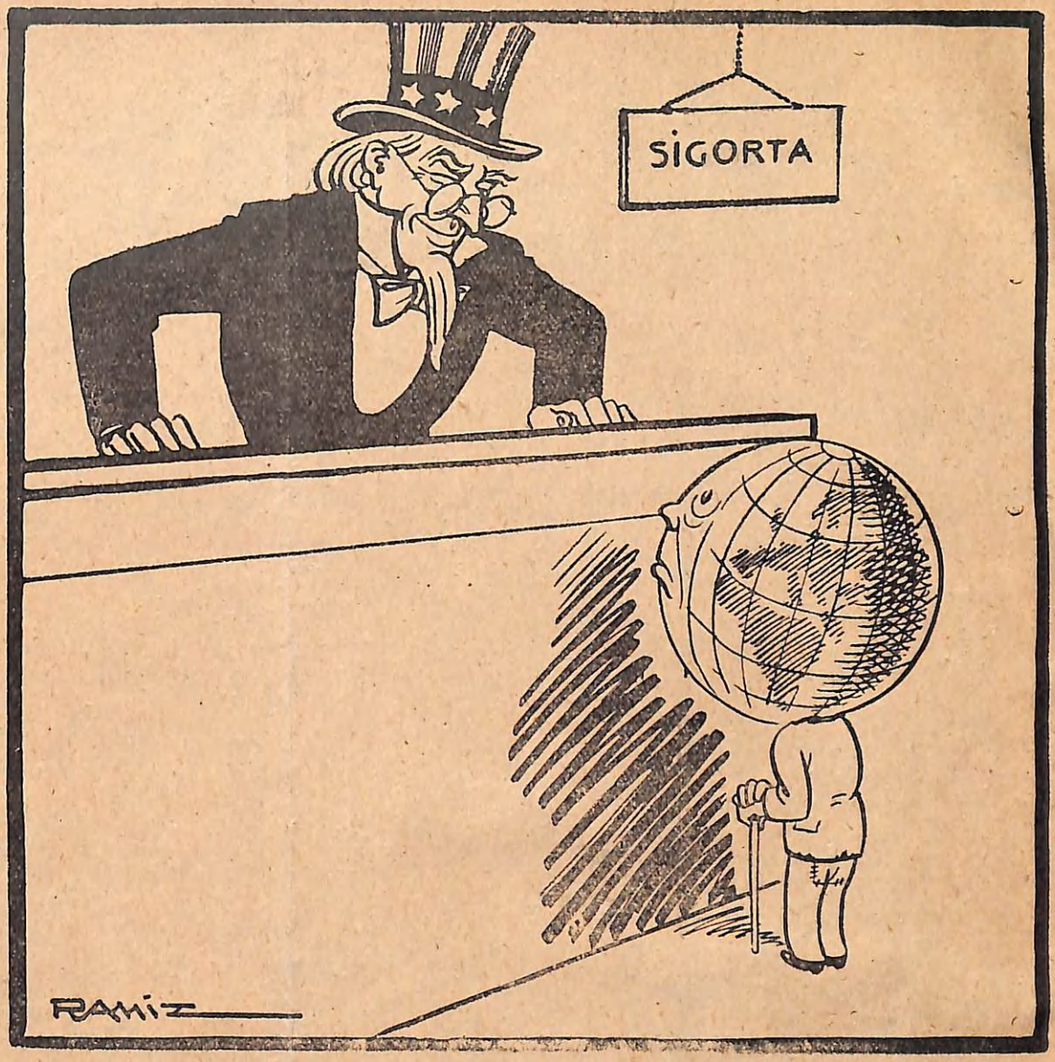

Dünya — Kendimi sigorta ettirmek istiyorum.
Sigortacı — Mal için mi, hayat için mi?
Dünya — Sadece rahatlık için!

— O malum. Başka ?

— Her köyün bir okula kavuşması için kanun çıkardık, mükellefiyet koyduk.

— O malum. Başka ?

— Devlet konservatuvarından mezun olan gençleri bir araya topladık, Operalar kurduk, Puçininin Madam Buterflay operasını oynattık. Belki görmemişsindir amma çok, pek çok muvaffak olduk. Yurdumuzda bulunan ve bu operayı seyr eden ecnebilerin bile parmağı ağzında kaldı. Allah inandırsın...

— O malum. Başka ?

— Tetkik seyahati için Avrupaya hayetler gönderdik, kışın bile hava naklıyatını temin ettik, toprak ofisi kurduk, Yerli Mallar pazarını lağv ettik.

— O malum. Başka ?

Adam akıllı içerlemiştim. Bu ihtiyar ne demek istiyordu ? Bütün bunlar az buz işler miydi ? Fakat renk vermemeğe, asıl onun maksadını öğrenmeğe karar verdim. Lâfın mecrasını değiştirmeden konuşmağa devam ettim :

— Bak, dedim. Zeyneb Kâmil konağı yandı. Onun yerine kos kocaman bir bina yaptırmağa başladık. Gelecek neslin bütün büyük insanları bu binanın içinde çalışacak bir yer bulacaklar, burada okuyacaklar, buradan feyz alacaklar..

« O malum. Başka ? » larını kesmişti. Yüzüme, gene manasız gözlerle bakıyor, beni kuzu kuzu dinliyordu. İçimden : « Hah, dedim. Yola geldi. Şunu büsbütün ikna edeyim. »

— Bak, dedim. Şu İstanbulun yüzüne bir bak ! Bundan sekiz sene evvel bu şehir böyle miydi? Yeşil sahaları, yokuşları tık nefeslerin bile çıkabildikleri merdivenleri mi vardı ? Bütün bunlar yapıldı. Amik ovasının bataklıkları kurutuldu; nerelerden, hangi sulardan ne miktar elektrik elde edileceği hakkında tetkikler yapıldı, projeler hazırlandı. Bir imar devrine girildi. Allah ecelden aman verirse on sene sonra mı, yirmi sene sonra mı, otuz sene sonra mı desem, şu yurdun gül gülüstanlık olduğunu görecek, hepimiz göğsümüzü iftiharla kabartacağız !

O hâlâ susuyordu. Taşı gediğine koymanın tam sırasıydı. Heyecansız bir edayla, yaptığını ve söylediğini bilir insanların sakin, fakat gururlu sesini taklit ederek.

— Bak, dedim. Açık hava tiyatrosunun temelini bile attık.

Galiba, o da beni taklit etti :

— Evet, dedi. Bütün bunlar doğru. Fakat bize koca bir vatan bağışlayan, kocaman kocaman inkılâplar yaparak bizi bütün bu saydıklarını anlayacak hale getiren bir dâhiye, hâlâ bir mezar bile yapamadık. Eğer o, bu vatanı kurtarmak için kendini ortaya atmasaydı, bütün bu söylediklerini yapmağa imkân yoktu. O, vatanı kurtardı, bir koca sekiz yıl içinde onu, kira evlerinde yaşayan zenginler gibi muvakkat kabrinden kurtaramadık.

Canım mı sıkılmıştı, yoksa bir kaçamak yolu mu aramıştım ne?

— Baba, dedim. Fakat o koca dâhi, bizim yapacağımız bu kadar mühim ve büyük işleri keşke düşünseydi de, ölmezden evvel mezarını kendi yaptırsaydı !

İzmit'le İstanbul Arasında

Aldı Ticaret Başkanı

Bakalım neler dedi?

Hoş görerek, tatlı, sert, bütün husumetleri
Devreyleyip duracak parti hükûmetleri.

Aldı Tasvir Başyazarı,

Bakalım neler dedi?

Değişecek olursa bir tarafta siyaset,
Düşer Demokrasi de öbür yana riyaset.

Aldı Ticaret Bakanı

Halkı harbe sokmayan biziz yıllardanberi,
Henüz duymayan varsa benden alsın haberi!

Aldı Tasvir Başyazarı

Teşekkür etmekteyiz yedi yıldır bu hale,
Bir de başka işlere nazar etsek ihale!

Aldı Ticaret Bakanı

Nüfusunun nısfını kaybetti cenk edenler,
Bizde arttıkca arttı zevk ve ahenk edenler.

Aldı Tasvir Başyazarı

İstatistik memuru az çok hataya varmış:
Ziyan hanesi gibi kâr hanesi kabarmış!

Aldı Ticaret Bakanı

Zamanın icabına uyarak her gidişte,
Yeni tedbir ararız şu veyahut bu işde.

Aldı Tasvir Başyazarı

Yapılan iş uymalı okunan proğrama,
Hattâ keresteyi de proğramsız doğrama!

Aldı Ticaret Bakanı

Umduğumuz çareyi bulacağız nihayet,
Günün birinde artık kesilecek şikâyet.

Aldı Tasvir Başyazarı

İşler biraz güç döner tecrübe yaşlarında,
Tecrübeli olanlar gerektir başlarında!

Aldı Ticaret Bakanı

O gün mutlu cennete dönecektir bu diyar:
Kız, kadın, genç, ihtiyar, kimi görsen bahtiyar.

Aldı Tasvir Başyazarı

Vakıa neş'e verdi bana bu tatlı hülyâ,
Ancak hakikat şu ki: Yüz on beşe fasulya!

Diyip kestiler.

Deli Ozan

— Polis efendi oğlum, sular gene akmıyor, nereye şikâyet edeyim?

— Sular İdaresine.

— Alay mı ediyorsun oğlum, suların idaresi olsaydı şikâyet eder miydik?

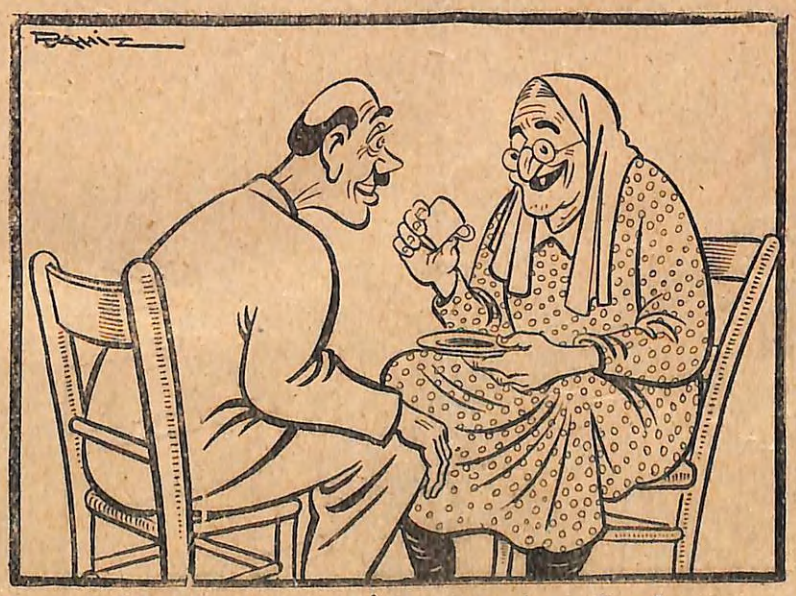

Bu işi Sular İdaresinden fazla Falcılar biliyor:

O

— Oğlum, bir haftaya kadar sizin evde bir sızıltı olacak...

— Yaşadık, musluklara su gelecek demektir!

— Pardesüsüz, paltosuz sokağa çıkmışsın, üşümiyecek misin?

— Bilâkis, alış verişe çıktık, çayır çayır yanmaktan korkuyorum!

7 Gece – 7 Gündüz

LÜKSE DAİR

Yazan: PALAZ

Bilmem, dikkat ettiğiniz varmı ? Bu harp memleketimizde ortaya bir mesele çıkardı ki, işte seneler oluyor, bir türlü hallededemedik gitti : « Lüks » denen şey nedir ?

Yani hangi eşya « lüks » tür, hangisi « zarurî ihtiyaç » maddesi ?

Bütün o bitmez, tükenmez harp senelerinde, daima bir acayip kararsızlığın iztirabını çektik, halâ da çekiyoruz. Gerçi içinden kolay çıkılır bir mesele değil. Zira kimine « lüks» gibi görünen bir şeyi bir başkası pek « rarurî ihtiyaç » addediyor,; ve tersine olarak birinin « zarurî ihtiyaç » dediği her hangi bir şey bir diğerine tamamile «lüks» görünüyor. Seneler senesi uğraştık durduk; fakat kadın çorabından matbaa mürekkebine kadar, binbir çeşid mal arasında, hangisi lükstür, hangisi zarurî ihtiyaç maddesi bir türlü doğru dürüst karar veremedik. Rahmetli Refik Saydam'dan Saraçoğlu Şükrü'nün rahmetli hükûmetine, ve oradan, şimdi, Recep Peker'e kadar, diğer bir çok, işlerimizde olduğu gibi, bunun da içinden çıkan bulunmadı.

O halde nedir bu « lüks » ?

Meselâ Beyoğlu'ndaki Lebon pastahanesinin vitrinine yakın bir yere oturup çay içmek, Neyzen Tevfik için bir lükstür; Fakat Abdülhak Sinasi Hisar için hakikî bir ihtiyaç ! Bir otomobil sahibi olmak Çallı İbrahim için bir lükstür. Fakat Ethem İzzet « Sirano » — Benice için medenî bir ihtiyaç ! Mebûs olup Büyük Millet Meclisine girmek Yahya Kemal için bir lükstür. Fakat Şalcı Profesör Nihad Erim ve daha bir çokları için hayatî bir ihtiyaç. Bir şiir yazmak Hüseyin Cahid Yalçın üstadımız için bir lükstür. Fakat Faruk Gürtunca için mânevi bir ihtiyaç. Her sene takvim çıkarmak Matbuat U. Müdürlüğü için bir lükstür. Fakat Ziyad Ebüzziya için irsî bir ihtiyaç !

Bir Mizah mecmuası çıkarmak Adnan Adıvar için bir lükstür. Fakat Yusuf Ziya Ortaç için zemherî bir ihtiyaç ! Bale müsabakası yapıp kızlara dansettirmek halkevleri için bir lükstür; fakat bizim Nedîm Akçaer için harsî bir ihtiyaç !

Velhasıl, «lüks» nedir, «ihtiyaç» ne ? Kolay anlaşılır şey değil.

Ancak şimdi işler başka bir şekil aldı. Harp, galiba, bitti; Seçim yenilendi; Hükûmet değişti; vesaire...

Binaenaleyh lüks eşya ile lüks olmayan eşyayı halâ ayırd edemeyişimiz, doğrusu, büyük bir eksiklik teşkil ediyor.

Ben bu satırları boşuna bir gevezelik olsun diye yazmadım. Bu haftanın munzam meselesi arasına bir de şu girdi : Amerikaya, külliyetli miktarda, camdan kadın ayakkapları sipariş ediliyormuş ! Ne biçim nesne olduğunu doğrusu pek anlamış değilim. Yani, acaba penceremize takamadığımız camı, şimdi ayağımıza mı geçireceğiz ? Fakat, işin bu tarafını pabuçlar geldiği zaman inşallah görürüz. Asıl dâva, « Bu nevî ayakkaplar, lüksmüdür, değilmidir ? » etrafında cereyan ediyor. Bir takım meslektaşlarımız telâşa düşmüşler : Kimi « lüks» tür, kimi « değildir ! » diye feryadı bastırdılar.

Anlaşılan bu da tefsire tabî olacak. Güzel ayaklı bir kadında rontgen makinesi pencereciğinden bakar gibi, bütün o güzelliği seyredebileceksiniz. Bu, o kadın için lüks sayılsa bile, bizler için zarurî bir ihtiyaç maddesi değilmidir ? Fakat bir de beş hattâ on parmağı nasırlı, kanburu çıkmış, terli ve kokulu bir çift kadın ayağını gözönüne getirin, onu da olduğu gibi göreceksiniz. Bu vaziyet, elbette biz erkekler için hakikaten lüzumsuz bir lükstür.

Velhasıl, bu nevî ihtilâflara düşmemek bahasına, her şeyden evvel şu « lüks » ile « lüks olmayan » meselesini halletmek lâzım.

Ayakkabı bahsine gelince, öyle uzun boylu münâkaşaya lüzum yok gibi. Bunun en iyi hal şekli şairi dinleyerek, kadınların ayağına « pûseden pabuç » giydirip işin içinden çıkmalı.

Hem Yerli malı olur, hem de bedava ! Yalnız, belki, biraz sabır lâzım !

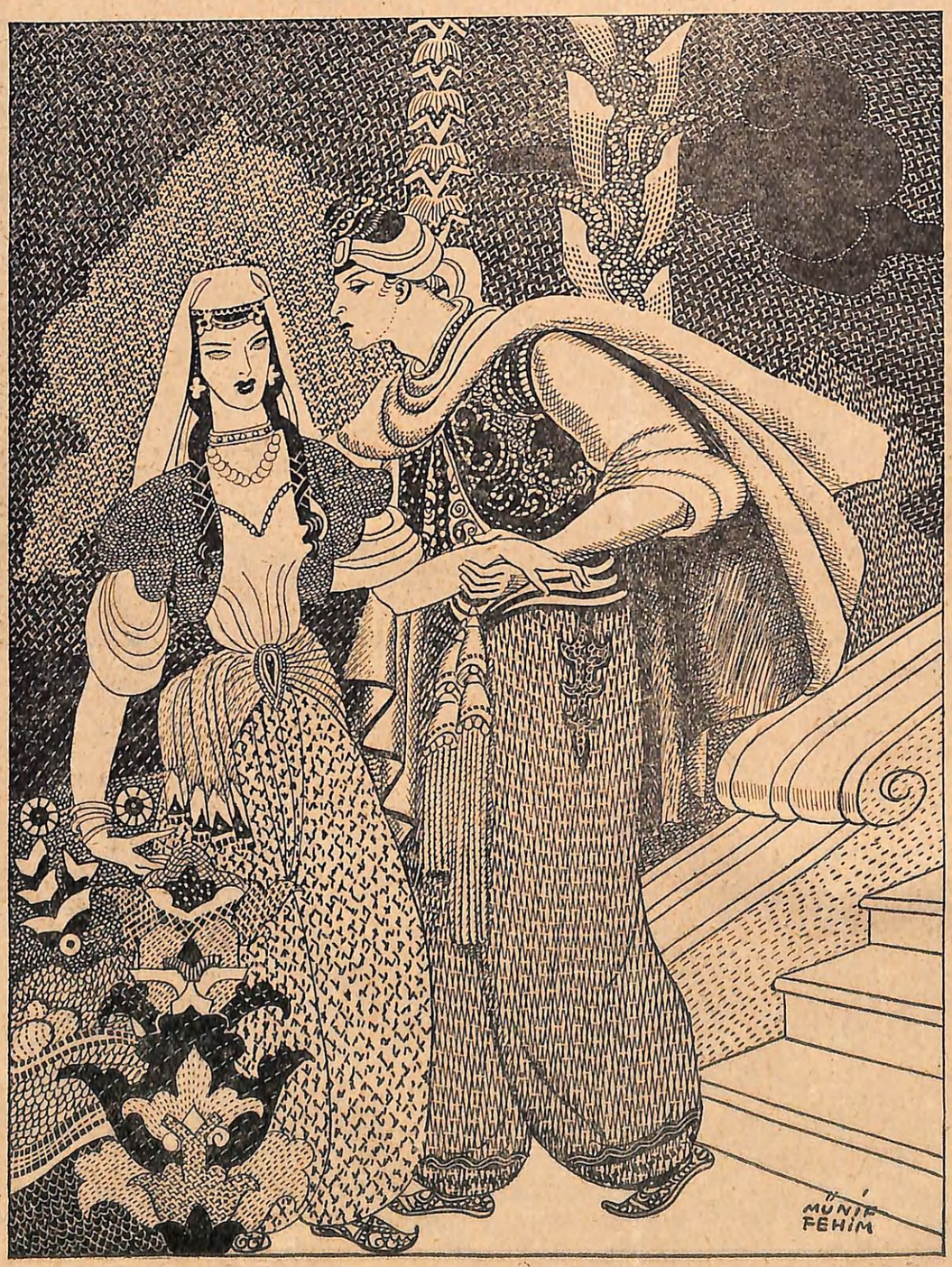

Kangi büttür bilmezem imânımı garet eden
Sende imân yokki sen aldın diyem imânımı

– FUZULÎ –

Bayan – Evvelâ sabunlu suyla yıka, benzinle sil, üstüne badem yağı sür, sonra boya, arkadan da cilâ ile adam akıllı parlat...

Boyacı – Aman Bayan, bunu kendi yüzünüz mü zannettiniz, kundura yüzü bu kadar şeye dayanır mı ?!

Aynı yolun yolcusu

Bir saata yakın bir zamandanberi konuşuyordu. Salondaki dinleyicilerin hepsi birer birer çıkmışlar, yalnız en son sıralardan birinde bir kişi kalmıştı.

Kürsüdeki adam ona hitaben:

— Teşekkür ederim, dedi. Sözlerimi sonuna kadar dinlemek lütfünde bulundunuz.

Oturan adam :

— Hayır, dedi. Teşekküre lüzum yok. Çünkü sizden sonra nutuk sırası bende. Şimdi siz geçip benim yerime otururşanız ben size teşekkür ederim.

Zaman ve Pantalon

Degüstasyon lokantasının sahibi terziye kışlık bir pantalon yaptırmıştı. Fakat ayağına giyip prova ettiği zaman beğenmedi.

— İyi olmamış, dedi.

Yanında bulunan güler yüzlü ve şakacı garson Vasili hemen itiraz etti:

— Nasıl iyi olmamış, beyim? bu zamanda bu pantalon harikulâdedir. Bir şu dünyanın haline bak, bir de şu pantalona !

Arşın orada ise Halep burada...

— Sayın bayım, bendeniz bundan bir müddet evvel yüzbinlerce lira sarfederek araba vapuru haline koyduğunuz emektar Halep... İşittim ki şimdi de ikiyüzbin lira sarfedip tekrar yolcu edecekmişsiniz, mernamet edip emekliye ayırsanız da hem siz masraftan, hem ben yükten kurtulsam!

Dolaşma nöbeti

Yasef, geçen Cumartesi günü karısının zoriyle Boğaza gitmiş, orada bir otelde kalmışlardı.

Hava çok güzeldi, gece âdeta ılıktı, gökyüzü parlaktı. Her şey derin bir sükût içindeydi.

Fakat canı fena halde sıkılıyor, gözlerine uyku girmiyor, otel odasında bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu, karısı Raşel sordu:

— Ne oluyorsun boyle, dolaşıp durmasana. Yat hadi.

Yasef içini çekti:

— Nasin yatayim, dedi. Geçenlerde İzak'tan 500 lira borç almıştım. Pazartesi yunu mutlaka ödeyeceğimi soylemiştim. Halbuki bende para yok. Bunun için çok sıkılıyorum.

Raşel hiddetle yerinden fırladı.

— Ayda be, dedi. Sersemliğin lüzumu yok, dolaşıp durma. Bırak Pazartesini düşünerek İzak dolaşsın !

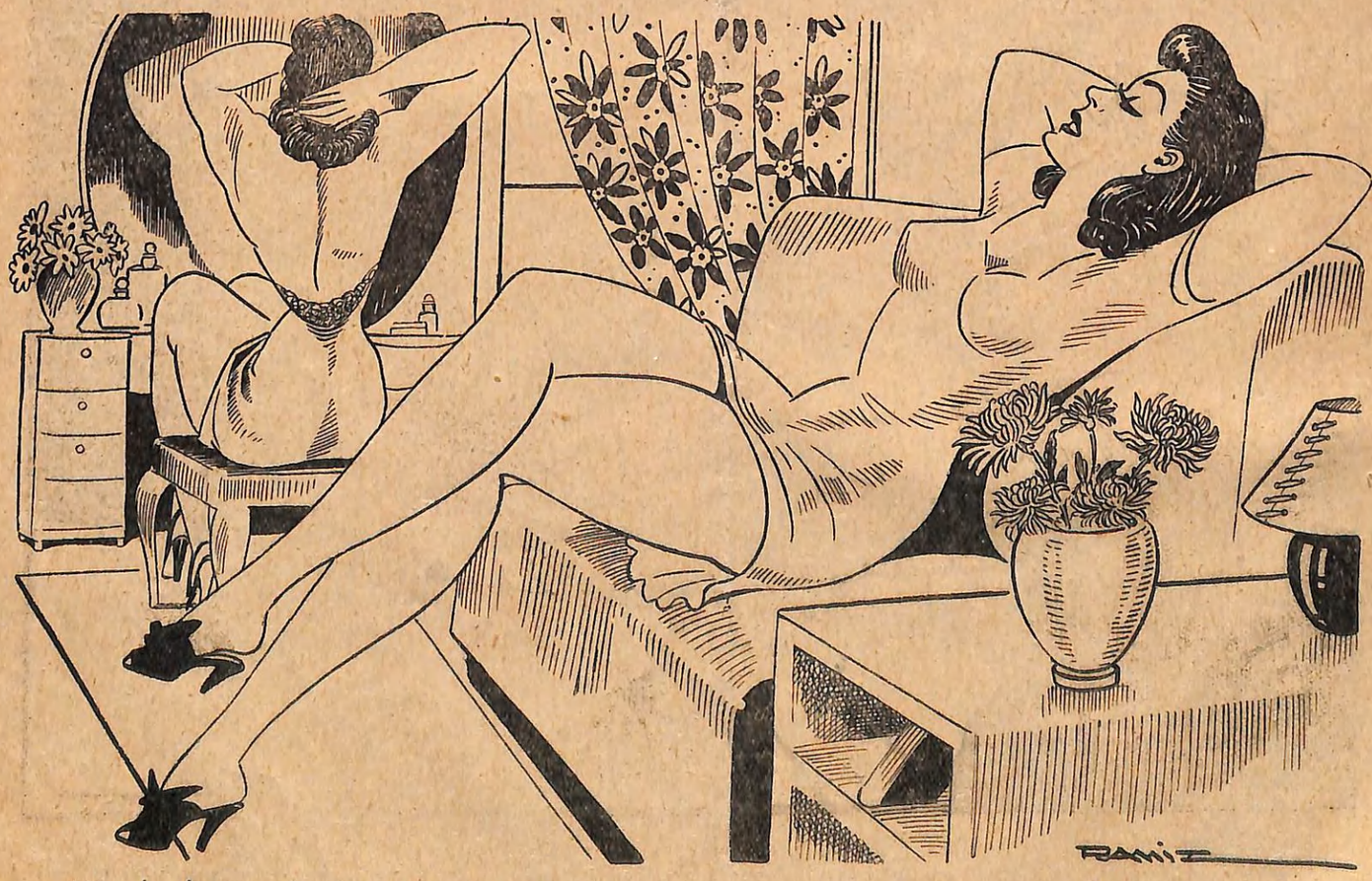

— Nişanlımdan ayrılmak mecburiyetinde kalıyorum.

— Neden ? Halbuki çok sessiz, çok nazik bir çocuktu...

— İşte onun için ya, her yalanıma inanıyor... yarın evlenirsek kavga etmeğe vesile kalmayacak !

Çömezin Röportajları:

19

Eşya ile Bir Konuşma

Çizen: RAMİZ

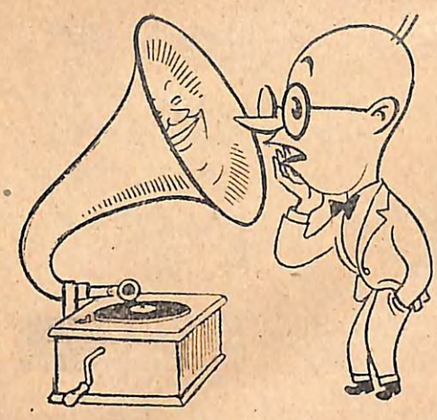

Çömez— Modanız geçti, şimdi ne iş yapıyorsunuz?

Gramofon— Radyoda eski beyanat plaklarını okuyorum!

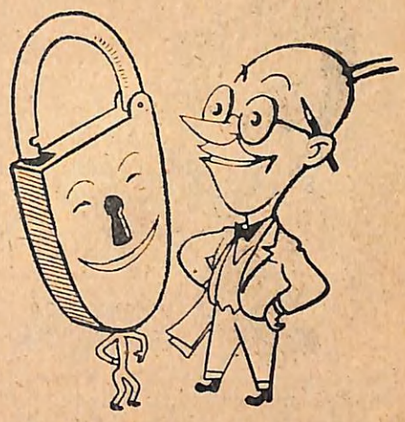

Çömez— Son zamanlarda nereye takılıyorsun?

Kilit— Ağıza ve boğaza!

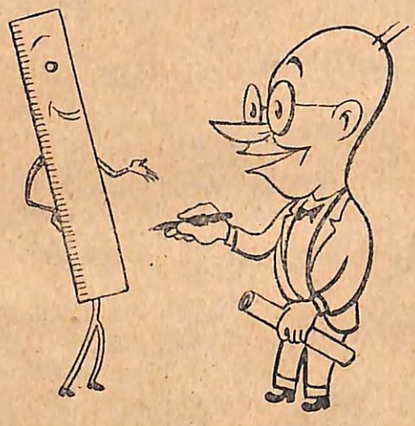

Çömez— Sizi tebrik ederim.

Cetvel— Mektep çocuklarının işine yaradığım için mi?

— Hayır, etrafta sizden başka doğru kalmadı da ondan!

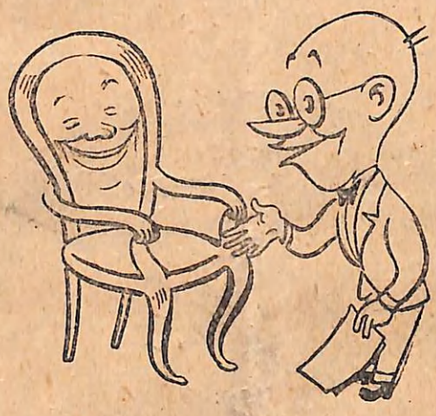

Çömez— Sana oturmak rahat mıdır?

Koltuk— Ne söylüyorsun, üstüme oturub uyuyan ve hâlâ uyanmıyanlar var!

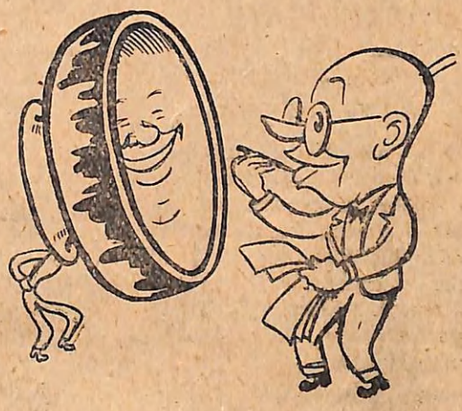

Çömez— Siz hiç kirlenmez misiniz?

Çanak— Hayır, yalayıcılarım o kadar çoktur ki!

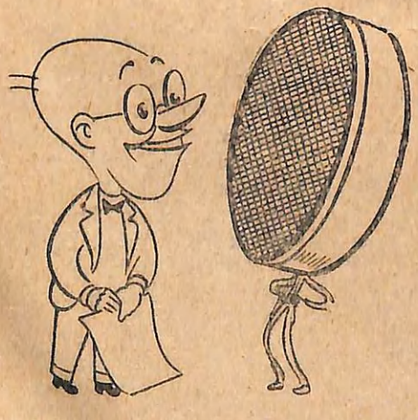

Çömez— Sizin vazifeniz nedir?

Kalbur— Küçükleri eleyip, büyükleri üstte tutmak!

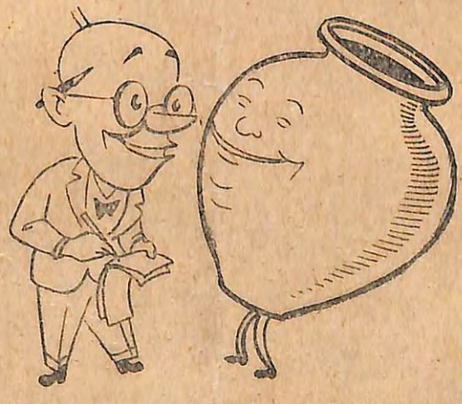

Çömez— Kimin işine yararsın?

Küp— Yağmur yağarken dolduranların işine!

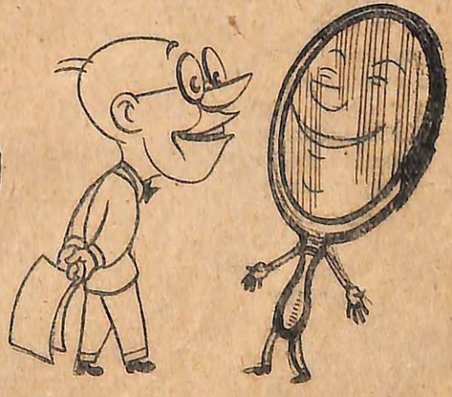

Çömez— Size kim bakar?

Ayna— Yüzünün karasından korkmıyanlar!

Hikâye

Gölgenin Sırrı

o

Yazan :
ÇALÇENE

Nadire oldukça heyecanlıydı. İki senedenberi çılgınca sevişdikleri Bahri uzun bir zaman için İstanbuldan ayrılıyordu Nadire, bu anî yolculuğun neden ileri geldiğini ona ısrarla sormuş, fakat hiç bir cevap alamamıştı.

Boğazda bir otel odasındaydılar. Bu uzun sürecek ayrılığın son gününü burada geçirmeğe karar vermişlerdi. Çünkü bundan iki sene evel tanıştıkları ve ilk defa buluştukları gün buraya, bu odaya gelmişlerdi.

«Sen
Ve ben
Ve mavi deniz ».

O, bu mısraları ilk defa Bahriden dinlemiş, doğrudan doğruya kalbine hitap eden bu mısralar, o günden sonra dudaklarından hiç düşmemişti. Şimdi gene bu mısraları söylüyor ve iki senelik aşklarının bütün safhaları ayrı ayrı gözünün önünden geçiyordu.

Bahri ilk defa bir pastahanede gözüne çarpmıştı. Bütün hareketli intizam içinde olan bu genç, güzel ve şık adam gözlerini kendisinden ayırmıyordu. Nadirenin kalbi heyecana düşmekle beraber, diğer erkekler gibi ona da yüz vermemeği bir anda kararlaştırmıştı. Çünkü Nadire evliydi. Yaşlı bir zengin olan kocasını sevmemekle beraber, ona sadık kalmayı istiyordu. Diyordu ki :

— Mademki evlendim, onu aldatmağa hakkım yok. Bu bir namus ve şeref borcudur.

O, evleneli bir buçuk sene olduğu ve etrafında da bir çok sevimli erkekler dolaştığı halde bu sözünü tamamen tutmuş, iffet ve ismet dediği manevî duygulara bağlı kalmıştı.

Bu pastahanede gördüğü genç karşıda aynı tarzda hareket edecekti. Fakat... Fakat bu genç, o günkü tesadüften sonra Nadirenin adeta bir gölgesi olmuştu. Nadire ne vakit sokağa çıksa mutlaka ona tesadüf ediyor, o da tıpkı bir gölge gibi Nadirenin peşine düşüyor, hiç bir lâf söylemeden, hiç bir terbiyesizce hareket yapmadan onu takip ediyordu.

Bir gün, beş gün, on gün... Artık Nadirenin tahammülü kalmamıştı. Bu düpedüz saygısızlık, küstahlık edepsizlikti. Elalemin peşine bu kadar manasızca düşülemezdi. Bir söyleceği varsa söylemeliydi.

Asabiyet içinde kıvranan Nadire artık kararını vermişti. O gün sokağa çıkacak, hiç şüphesiz tanımadığı bu genç de peşine düşecekti Şapkasını giyerken :

— Şunu adam akıllı bir paylayayım da akıllansın !

diyordu.

Apartmandan çıkar çıkmaz onu gördü, hırstan titreyen dudaklarıyla bir şeyler söylemek isterken bir de baktı ki genç topallıyor. İçinden bir: «La havle» çekti, yürümeğe başladı. Arada sırada bir dükkânın önünde duruyor, vitrini seyr ediyormuş gibi yapıyor, yan gözle arkasına bakıyor, gencin de seke seke geldiğini görüyordu. Evet yüzünü büyük bir acıyla buruştura buruştura genç geliyordu. Birden Nadirenin kalbi burkuldu, kendi kendine mırıldandı :

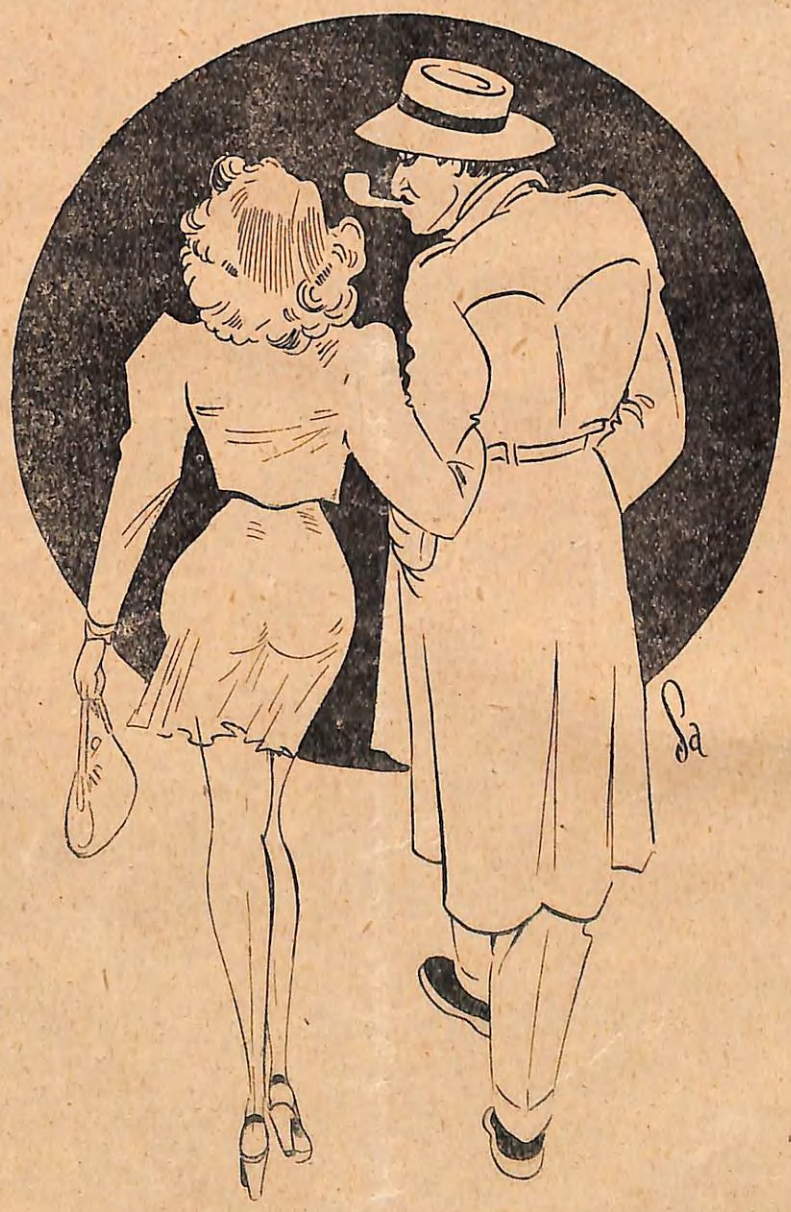

— Aşk nihayetsiz bir yoldur derler, bakalım ne kadar gideceğiz ?
— Merak etme sevgilim, biraz ilerde bir otel var!

— Zavallı, ayağından rahatsız olduğu halde beni bir gün olsun görmemezlik yapamamış ! Demekki seviyor. Vah, vah, çok acıdım doğrusu !

Kocasının müthiş asabiyetinden. edheş kıskançlığından pek fazla korkmasına rağmen adımlarını yavaşlattı, adeta durdu, gencin yanına yaklaşmasını bekledi. Fakat o da durmuştu. Nadire hafifçe gülümsedi, başıyla bir hareket yaparak onu yanına çağırdı. Genç birden heyecanlandı, sarardı, çekingen adımlarla ona yaklaştı. Nadire kabil olduğu kadar tatlı bir sesle :

— Geçmiş olsun ! dedi. Size çok kızıyordum amma, bu halde görünce...

Genç kekeliyor, özür dileyecek lâflar bulmağa çabalıyordu...

Bir kaç dakika sonra beraberce bir otomobile bindiler, ve...

Nadire :

— Doğru söyle, dedi. Tekrar gelecek misin ?

— Elbette sevgilim !

Birbirlerine sarıldılar, yarı çıplak vucutlarıyla yumuşak yatağın üzerine serildiler.

★

Akşam eve geldiği zaman kocası salondaydı. Nadirenin korkudan yüreği nerdeyse ağzına gelecekti, ihtimal şimdi nerede olduğunu soracak, kızılca bir kıyamet koparacaktı.

Hiç de öyle olmadı. Kocası onu kollarının arasına aldı :

— Karıcığım, dedi. Beni af et ! Şimdi her hakikatı öğreneceksin, fakat beni af ettiğini söyle !

Nadire hayret dolu gözlerle onu süzüyor, hiç bir şey söylemiyordu.

Kocası cebinden bir kâğıt çıkardı, ona uzattı. Nadire bu kâğıttaki yazıları görünce bağırmamak için kendini zor tuttu. Bu yazı Bahri tarafından yazılmıştı, kocasına şöyle diyordu :

« Beyefendi,

Verdiğiniz direktif üzerine zevcenizi iki senedir takip ettim. Evelki raporlarımda da belirttiğim gibi kendisi size tamamen sadıktır. Bu son raporumdur. Çünkü bir vazifeyle İstanbuldan ayrılıyorum. Saygılar.

Bahri ».

Kaçırmış

Dalgınlığı ile meşhurdu. Hiçbir randevusuna vaktinde yetişemezdi. Fakat hiç olmazsa evleneceği gün nikâh dairesine vaktinde geleceğini ümit ediyorlardı. Gelin, davetliler gelmiş bekliyorlardı. Dakikalar geçti, bir saat, iki saat oldu: Damat görünürde yoktu.

Nihayet bir telgraf geldi.

"Sevgilim; treni kaçırdım. On biri çeyrekle geliyorum. Ben gelinceye kadar sakın evlenme."

Gurur

Koşu atlarından birini satıyordu. Müşteri, atı uzun uzun tetkik ettikten sonra:

— Fena hayvan değil amma, dedi, başını önüne eğmiş durması hoşuma gitmeyor. Hasta mı acaba?

Atın sahibi:

— Hayır, efendim, dedi. Ne münasebet? Utancından böyle yapıyor. Hele kendisini yüksek bir fiatla satın alın, o zaman gururundan başını nasıl kaldırır, görürsünüz.

Babasının oğlu

Babası oğlunu paylıyordu.

— Demek mektepte arkadaşlarına küfrettin diye sana muallim ceza verdi ha!

— Evet. Sonra "bu pis sözleri kimden öğrendin!" diye de sordu.

— Peki, sen ne dedin!

— "Babamdan öğrendim" demeğe utandım da "evdeki papağandan duydum," dedim.

Sahibi ve yazı işlerini
fiilen idare eden RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

Ehven şey

Yeni evli karıkoca istikbal hakkında hayâl kuruyorlardı.

Karısı:

— On çocuğumuz mu olsun istersin, yoksa on bin liramız mı?

— On çocuğumuz olsun.

— Neye?

— On bin liramız olursa yirmi bin, otuz bin, yüz bin lira isteriz. Halbuki on çocuğumuz olursa daha fazlasını istemeyiz.

Korkudan...

Hüseyin Cahit Yalçın, Sanfransisko seyahatini anlatıyordu:

— Tayyareyle Kazabilanka'dan kalktık. Asor adaları üzerine geldiğimiz zaman dehşetli bir fırtına koptu. Herkes heyecan içinde kaldı, yerlere kapandı. Fakat işin şayanı hayret tarafı, Abdülhak Şinasi Hisardı, olduğu yerde bir heykel sessizliğiyle duruyordu.

Bu sözleri dinliyenlerin arasında bulunan İbrahim Alâeddin Gövsa gülümsedi:

— O, dedi Korkusundan yerinden kımıldayamamıştır.

Hesap

Sarhoştu. Otomobile bindi. Yarım saat kadar gittiler. Otomobili durdurup sordu:

— Kaç para borcumuz?

— On lira, beyim.

Cüzdanını açtı. Toputopu üç lirası vardı. Şoföre döndü:

— Sen bunun yedi lirasını kesseu iyi olur.

— Nasıl keseyim, beyim?

— Canım, gayet kolay: Geri geri gidersin, üç liralık yere gelince durursun.

Rahatlık

Bir meclisde günün meselelerinden bahsediliyor, dünyanın rahatı bozulmuş olduğundan şikâyet ediliyordu.

İçlerinden biri:

— Vallahi, dedi, ben dünyanın rahatı için elimden geleni yapıyorum.

— Ya! ne yapıyorsunuz?

— Kuştüyü yatak.

İspatı meydanda

Meyhanede yeni tanışmışlar, ahbap olmuşlar ve kavgaya başlamışlardı. Biri:

— Sen delisin! Diye bağırıyordu.

— Affetmişsin sen onu. Ne münasebet! Ben deli değilim.

— Vallahi delisin!

— Hayır, deli değilim ve deli olmadığımı sana isbat edebilirim.

— Et bakayım.

Bunun üzerine, delilikle ittiham olunan adam, cebinden bir kâğıt çıkarıp uzattı: Bu timarhaneden iyi olup çıktığına dair bir vesikaydı.

İmkânsızlık

Asaf Halet Çelebi kürsüye çıkmış, ağdalı bir lisanla, uzun uzun konuşmaya başlamıştı. Sözü uzadıkça salondakiler birer birer kapının yolunu tuttular. Nihayet içeride ancak bir iki kişi kaldı. Onlar da kalkmak üzereyken Çelebi:

— Sizi mazur görüyorum, dedi. Ben de sizin yerinizde olsam dışarı çıkardım amma, maalesef kürsüde bulunuyorum

Bir taşla iki kuş

Nurullah Ataç kendi kendine konuşuyordu. Hikmet Münir:

— Hayrola, üstat, dedi. Niçin kendi kendinize konuşuyorsunuz? deli mi oldunuz?

Nurullah Ataç:

— Hayır, dedi. Kendi kendime konuşmakla iki ihtiyacımı karşılıyorum: Hem akıllı bir adama bir şeyler anlatmış, hem de akıllı bir adamın anlattıklarını dinlemiş oluyorum.. Dünyada akıllı adam kalmadı ki.

Basit bir iş

Ticaret hayatında bir iki ay içinde zengin olmuştu. Bir arkadaşı:

— Yahu, dedi, nasıl oldu, bu iş?

— Gayet basit. Bir ortak buldum, onun parası vardı, benim de tecrübem.

— Sonra.

— Sonrası işte bu: Şimdi benim param var, onun da tecrübesi.

—Taşradaki Bayi ve Okuyucularımıza:—

Bir çok yerlerden aldığımız mektuplarda gerek almak, gerek abone olmak için Mizah'ın birinci sayısından bugüne kadar çıkanlarının bulunup bulunmadığı sorulmaktadır. Az miktarda koleksiyon olarak ayırdığımız bu sayıların şimdilik mevcut olduğunu ve şipariş vereceklerin Posta kutusu adresimize müracaatlarını rica ederiz.

TOMBUL TEYZE

Sıska Dayı — Aman karıcığım, sen de mi dalkavuk oldun, kime kavuk sallıyacaksın?

Tombul Teyze — Şapkanın parasını almak için sana

T. T POSTASI

Cihangir: Aysel Pelin

S — Tombul Teyzeciğim, her kadın yüzecek birini bulup kendine kürk yapıyor. Siz de bir kürk yapmak için Sıska Dayıyı mı yüzeceksiniz?

C — Kendime bir manto çıkacağını bilseydim yüzerdim, fakat bizimkinden bana bir manşon bile çıkmıyor.

MİZAH'ın Yılbaşı sayısı
Bir nükte menbaı
Bir Sanat Albümü
Bir nefaset nümunesi
olacaktır

Zonguldak: Celâl Aksu

S — Sayın Teyzeciğim, ailece merak ettik, nasıl oluyor da Teyzemiz oluyorsunuz, annem sizi hiç tanımıyormuş?

C — Tabii tanımaz, onun da teyzesiyim, o da annesine sorsun!